

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

De Ratione Pvgnandi Contra Spiritus, qui certos homines persequuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

spiciant, vindicanda delicta: quando etiam in amicos suos graui-
ter animaduertere Deum cognoscunt.

18. Adde dictis, aliquando nec malum eorum, qui in bestias su-
stinent, nec tam horum quàm aliorum, quod expectari potest
bonum, sed *Ministorum delicta*, qui Dæmones sedibus his proseri-
bere tentant, in causa esse, cur frustra hæc machinæ adhibeantur. Qui
in oppido Schiltach sibi molesto fuit, oppidumque tandem in-
cendit (de quo Thes. cap. 19.) Exorcismos contemnat; quod a Ex-
cistæ furti, sacrilegiique criminibus essent infames. (Vide Carda-
num lib. 19. de subtilitate) (Quemadmodum in rebus aliis; ita in hoc
et duo dæmoniorum Spiritus exigendi negotio, haud parum posi-
tum est in causis agentibus.

NOTATIO IN SEQUEN-

tia Cavita.

HActenus prosecuti sumus Modos, quibus Loca
per se infesta, ut vocauimus, secundo capite no-
stræ Disputationis, à Spirituum molestia & infesta-
tione liberari valeant: discutiendum in posterum erit,
quibus rationibus homines inuenimus, qui ubique suos
persequentes patiuntur Spiritus: Sed initio definien-
dum, Aliene hæc sint à prioribus illis modis. Sit igitur

CAP. LXXX.

An iisdem rationibus, contra Spiritus, qui certos ho-
mines, ubicumque etiam degant, persequuntur,
agendum sit: quibus oppugnantur illi,
qui loca certa infestant.

1. D propositam Questionem breuis est responsio. Quæri-
tur, An ad liberandos à molestiis homines, eos, qui ubiq;
pariuntur persequentes Spiritus, eadem rationes effica-
ces sint, atque sufficientes; quas plurimum valere in Locis
per se infestis hæcenus docuimus. Respondetur non sufficere. Ra-
tio in promptu est, quia longè alia illorum locorum, quàm horum
conatio. In per se infestis Spiritus sua quasi domicilia habent; &
locorum

locorum quidam quasi sunt Domini, & possessores. In his, *propter homines*, infestis, veluti hospites versantur; & ob id cum ipsis hominibus; quos persequuntur, sedes suas mutant; quas in prioribus illis retinent.

Itaque contingit, vt quamuis fortè hoc, vel illo loco proscribantur Spiritus *ijs rationibus*, quas superius, ad profligandos Dæmones valere diximus, atque *hoc vel illo* loco viuentes, qui eos ferre debent; tuti sint, & à molestia liberi, rursus tamen in easdem molestias incidant, quam primùm aliis locis quibus Spiritus proscripti non sunt, inueniuntur.

Omnino in posterioribus his locis propositum esse debet, vt Spiritibus non tam ad *loca*, quàm ad *homines*, quos persequuntur, accessus prohibeatur. Nec enim tam *loco-um* hîc, quàm *hominum* rationem habent Spiritus. Nec nobis igitur tam cogitandum, qua ratione *loca* reddamus tuta; quàm qua ratione, ne *hominibus*; quibuscunque etiam locis degant, detrimentum afferatur, cautum sit.

Porrò *vna* & simplex ratio hæc non est. Et quid mirum? *Vna* non est hominum, qui molestias Spirituum sustinent, conditio. Pro conditione hominum alia atque alia ratio instituenda videtur.

Quotuplex igitur est? Duplex omnino. Quia duo hominum sunt genera, qui persequentes Spiritus sustinent. Vnum *improborum*, qui ob peccata, in quibus degunt, hanc Spirituum sustinent carnificinam: alterum *proborum*, qui nullis suis meritis exigentibus pro Spirituum libidine, magno diuinæ prouidentix cõsilio ipsorum insultibus expositi sunt. Alia hi, alia illi ratione iuuantur. & *qua* vtrique? Hoc sequentibus examinandum. si tamen id dixerimus prius, rationes quas hîc præscribimus, contra *malos* Dæmonum præcipuè Spiritus (qui maximè infesti esse solent) valere.

CAP. XCI.

Qua ratione à molestia Spirituum liberi esse possunt, qui propter peccata, quæ commiserunt, ipsorum infestationes sustinent.

Hacillima videtur illa esse ratio; qua, qui propter peccata Spirituum infestationes patiuntur, ab ipsorum se molestia vindicant expediant se à peccatis, & de liberalitate sibi gratulentur. Si enim hoc solo nomine molestias Spiritus ferre necesse

neceſſe eſt, quia peccatis ſunt impliciti; nonne ſi à peccatorum laqueis ſe expediuerint, ſoluti erunt Spirituum moleſtias? & ceſſabit effectus ceſſante cauſa, à qua ille dependet?

2. Principio igitur omnino hi inducendi ſunt, vt à peccandi conſuetudine deſiſtant, vitamque in melius commutent: ſintque ſeduli in virtutum ſtudio, qui in cœno volutati ſunt vitiorum, quibus in miſeram ſeruitutem Spirituum peruenerunt.

3. Veruntamen ſatis hoc non eſt. Non ſufficit à peccandi conſuetudine deſiſtere ipſum etiam peccatum (quod in anima ſua quaſi ſedem habet) radicitus extirpandum eſt. Non enim infeſtantibus Spiritibus nos ſubiiciunt ipſa tantum, dum perpetrantur, peccata; verum etiam habitus, quos poſtquam perpetrata ſunt, in anima relinquunt: à quibus tam neceſſe eſt animam expurgari, quam ab ipſa peccandi conſuetudine deſiſtere.

4. Hi iam requiritur, & valet dolor de peccatis perpetratis conceptus, vitæque in melius commutande propoſitum: & poſt hæc ſacramentalis Confefſio atque abſolutio; quam ſolam ſecundam tabulam reſapiſ Deus voluit eſſe. Et priora illa quemadmodum neceſſaria ſunt; ita, poſteriora ſi deſint, fruſtra exſpectatur peccatorum venia; fruſtra à Dæmonum infeſtationibus libertas. Prætermittendum nullum, aſſumenda omnia, & ſingula.

5. Et hæc quidem omnia ad Spirituum horum moleſtias tollendas omnino ſunt neceſſaria. ſi ad ipſa accedat Corporis & Sanguinis Domini, in venerabili ſacramento perceptio, maior vis Spiritibus affertur: eoque liſſi illos iis videtur fieri ad homines accessus, quo pluribus maioribusque præſidiis iam ſunt armati. An fortè aut contra Dæmones arma non ſunt corporis & ſanguinis Chriſti ſacramenta? aut leuia ſunt?

6. Suaderem & horum ſacramentorum frequentioreſ uſum his, qui moleſtias Spirituum ob peccata expoſiti fuerunt, propterea, quod Nequam, quam fortiti ſunt ſemel, viuentes vexandi prouinciam, difficulter relinquunt: vt ob id neceſſarium videatur iisdem mortales armis ſæpius inſtrui; quibus maiori victoriæ ſpe contra hoſtes depugnatur. His rationibus contra infeſtatem Spirituum pugnavit infelix mulier, cuius ſequenti Capite mentionem faciemus.

7. Ad hæc, virtutum ſtadium poſtulare. Digniffimum hoc; quoniam & nobis dictum illud à poſtoli, Rom 6 Sicut exhibuiſtis membra veſtra ſeruire immunditiæ & iniquitati, ad iniquitatem; nunc exhibete

betete membra vestra seruire iustitia in sanctificationem. Sed & virtutum studium vehementer exhorrescunt Dæmons. Credite mihi fratres, dicebat B. Antonius teste Athanasio in eius vita, pertimescit Salanas piorum vigilas, orationes, ieiunia, voluntariam paupertatem, misericordiam, humilitatem, maximè autem ardentem amorem in Christum Dominum. Quid quod fortè hoc etiam sit necessarium? Cum immundus Spiritus exierit ab homine, inquit Dominus, Lucæ II. per amè ulat per loca inaquosa, quærens requiem. Et non inueniens dicit: Reuertar in domum meam, vnde exiui. Et cum venerit, inuenit scopis mundatam, & ornata. Tunc vadit, & assumit septem alios Spiritus nequiores se, & ingressi habitant ibi; & fiunt nouissima hominis illius peiora prioribus. Quid hac parabola Dominus? significat ex duobus Diabolum accipere causam, vt reuertatur in domum, vnde expulsus est: videlicet, si aut inueniat vacuam, aut scopis mundatam. Vacua est domus eorum, qui contenti tantùm sunt peccata deposuisse, & destudio virtutum solliciti non sunt. Scopis purgata eorum, qui exterius tantùm virtutem colunt, & radicitus peccata non extirpant.

Hanc rationem contra Spiritus purgandi non frustra assumi, pluribus exemplis doceri posset: nos vno contenti sumus Catharinæ Virginis & Viduæ Suevicæ, filiæ S. Brigittæ. quæ cum Neapoliagens, à quadam muliere, quæ nocturnas molestias graues à Dæmonio patiebatur, interrogaretur, quibus rationibus se ab iisdem expedire posset: primum fualit puram peccatorum confessionem. aiebat enim ob peccata in confessione celata plerunque id genus illusiones accidere. deinde peregrinationem ad S. Crucis templum; quæ nudis pedibus, & depositio lineo indusio, cum humilitate, cæto continuis diebus perageretur. tertio orationem dominicam atq; salutationem Angelicam, coram Crucifixi imagine in eodem templo septies repetitam. Complet mulier iussa, & vexatio cessat. Vide Surius Tomo 2. in eius vita, fol. 354.

Probarem quoque vehementer; cum sanctorum omnium, tum præcipuè proprij Angelj, cui quisque ab ortu natiuitatis, commendatus est, inuocationem atque tutelam. Huius enim inter alia haud postremum hoc officium est, vt contra inferorum potestates mortalibus sit præsidio. Nec obstat quod, si naturæ vires attendas, quibusdam Dæmonibus hic sit inferior. quoniam quod natura negauit; gratia supplet: qua fit, vt omnibus omnino malis, etiam potentissimis, minimus inter bonos sit superior. quemadmodum alicubi post B. Augustinum docet S. Thomas.

Quòd si his machinis aduersaria potestas Dæmonum non frangitur, nec à molestando & infestando his rationibus prohibentur,

bentur, alijs armis tentandi essent; iisdem, quibus bonos & probos homines, qui eorundem insultus sustinent, vtiliter posse intrui confidimus. Et quæ illa? sequens Caput hæc explicabit.

CAP. XCII.

Explicantur rationes, quibus à molestia & persequentium Dæmonum infestatione, liberari possunt homines probi.

1. Via ignorant mortales, adione an amore dignisint, quam diu in corpore à Deo peregrinantur; idcirco etiam iis, quos conscientia sceleris non arguit, si quando persequentes Dæmones patiuntur, illis ante omnia rationibus vtendum existimarem, quibus diximus eos iuari, qui ob sua delicta Dæmonum carnificinam patiuntur. Neque enim nocet, si in peccatorū numero nos habeamus, quoniā *beatus homo, qui semper est pauidus*: nocet autē plurimū, si cū Phariseo nos pro iustis vctitemus.
2. Addo quod, quamuis etiam esset probabile, nos in Dei esse gratia, & peccati mortalis nulla grauari mole; hæc arma assumi possent, quoniam non ob grauia solum, verū etiam ob leuia peccata, & persequentes & obsidentes Dæmones aliquando sustinent viuentes. Docet hoc clarè de Dæmoniacis, à nobis data Disputatio: vt idcirco, quemadmodum necesse est impios sua peccata deponere, si à Dæmonum infestationibus volunt esse liberi; ita necesse sit iustos, suos veniales relinquere defectus, atq; naves, propter quos molestias Dæmonum sustinent.
3. Quemadmodum illis igitur, ita his à peccatis otium, Confessionis sacramentum, vsum venerabilis Eucharistiæ, virtutum studium, tutelaris Angeli inuocationem, atque alia his similia sedulo commendarem. *Quid si horum nihil iuuat? Ad alia præsidia confugiendum. quæ illa?*
4. Primum est *oratio communis Ecclesiæ*, hoc nomine instituta. valet illa à priuato quocunq; suscepta plurimum: quantum valeret ab vniuersa suscepta Ecclesiæ? & suscepta ex fraterna, quæ summo opere Deo placet, charitate? suscepta verò, pro homine, vt creditur iusto? & quem maxima necessitas, cum summa humilitate coniuncta, ad communes preces implorandas cogit?
5. Deinde est vsus *Rerū consecratarū*: in primis cereæ illius Imaginis quam *Agnus Dei* dicimus; quàm contra Dæmonū insultus valere & forma, qua consecratur, demonstrat, & his versibus confirmat *Andreas Frusius*:

lib.

Ille (Pontifex) preces recitat: mira pietate refertur.

Quas veteris ritus formula certa tenet.

Postulat in primis sacrati aspectus ut agni

Agnum ad caelestem comita corda leuet.

Vtq; salutifera memores vitæque necisque,

Criminis & vitij noxia vincla terant.

Hostis ut insidias stygij ac certamina vincant,

Discipulas mundi, carnis & illecebras.

Aeternæ & fugiant discrimina huncta salutis,

Et supera nunquam destituantur ope.

Sunt tertio Reliquia. Quos illæ certis locis Dæmones proscribere possunt; omnibus non possent? An minor harum hoc, quam quocunq; alio loco vis atq; potestas? Si verò omnibus locis proscribunt; nonne omnibus locis liberum constituunt, & reliquunt hominem, qui alias ubiq; persequentes Dæmones patitur?

Postremum præsidium in exorcismis ponerem. Quod aliis rationibus non potuit, id fortè, hoc conficietur. Pro hoc mirabile exemplum est, quod ex vita S. Bernardi hic ad longum placet ascribere: In muliere accidit, quæ miserimè à Diabolo vexabatur, sed iusta sua culpa. Apparuit illi Diabolus in specie militis valde pulchri aspectu, & in amorè suum intus suggestione latenti, extra locutione blandienti animû eius fallaciter inclinavit. Cumq; assensum mulieris obtinuisset, expâsis brachijs, pedes eius supra vnam manû suarum posuit. altera verò manu caput eius operuit sibiq; eam huius fæderis signo dotavit. Illa quidem virû habebat strenuum militè, sed huius execrabilis cõmercij penitus ignarû. Abutebatur ergo illa, etiam in eodem loco cubante marito, inuisibiliter, impurissimus ille adulter, & incredibili vexabat libidine. Sex annis tantum latuit malum, nec detexit mulier perditæ tanti criminis probrum. septimo verò anno confusa est in seipsa & expauit, tum propter colluionem tam continuæ turpitudinis, tum propter timorem Dei, cuius iudicio singulis momentis timebat intercepti & damnari. Confugit ad sacerdotes, & piaculum confitetur. Peragrat loca sancta, & Sanctorum implorat suffragia. sed nulla ei confessio, nulla oratio, nulla elemosinarum largitio suffragatur. Quotidie, ut prius & importunus à Dæmone infestatur. Deniq; in publicum initium scelus effusum est. Quo audito & cognito maritus eius contubernia excutatur. Interea ad locum prædictum Vir Dei Bernardus cum comitatu suo venerat: cuius ut audiuit aduentum infelix mulier, se ad pedes eius tremebunda proiecit. Aperit ei lachrymis perfusa horribilem passionem, & ludi- ficationem inueteratam & quod ei nihil profecissent, quacunque fecisset sibi à presbyteris imperata. Addit sibi ab oppressore suo aduentum eius prædictum

& minaciter interdictum, ne ante eius veniret presentiam: quia nihil ei prodesset & ipse recedente Abbate, qui fuerat amator, crudelissimus eius fieret persecutor. Audiens hac Vir Dei, blandis verbis consolatur mulierem, & de calo promitti. auxilium: praecepitq; ut die altera (tam enim nox instabat), confidens in Domino reuertatur: Reuersa mane, cum viro Domini blasphemias & minas, quas eadem nocte ab incubo suo audierat, retulisset. Ne cures, inquit vir Dei, minas eius: sed tolle baculum hunc nostrum, & pone in lecto tuo: & si quid potest, agat. Egit mulier: quod iussum fuerat, & recubans in lectu suo signo Crucis munita, iuxta se baculum ponit. Adest ille continuus: sed nec ad consuetum opus, nec ad cubile ipsum praesumpsit accedere: tamen minatur acerrime, quod discedente viro Dei, ipse in eius supplicia reuertetur. Instabat dies Dominica, & voluit vir Dei per edictum Episcopi popululum in Ecclesiam accersiri. Cumq; ipsa die populus maximus ad Ecclesiam conuenisset: inter Missarum solennia, comitantibus Episcopis Canfredo Carnotensi, & Britio Nannetensi, ipse ad ambonem conscendit, & ut omnes, qui in Ecclesia erant, candelas accensas in manibus teneant, locutus edicit. Quod & ipse cum Episcopis & Clericis faciens, inauditos Diaboli ausus publice apperuit: & fornicatorem Spiritum, qui in tam horrenda inquinamenta, etiam contra naturam suam, exarserat, cum omnium fidelium, qui aderant, subscriptione anathematizatur, & auctoritate Christi, tam ad illam, quam ad omnes mulieres deinceps interdicit accessum. Exinctis itaque sacramentalibus illis luminibus, extincta est deinceps tota virtus Diaboli: & mulieri post confessionem communicati, nunquam postea apparuit inimicus, sed irregressibiliter eliminatus aufugit. Haec ex vita D. Bernardi.

82. Magna haec virtus Exorcismi: sed cuius ex sanctitate viri Dei vires non parum auctae fuerunt. quo nos utimur, etiam magna virtus, sed non tanta, semper, quanta illius: quod in sanctitate, Exorcismi nostri multum S. Bernardo cedant: quod fit, ut noster optatum effectum non semper consequatur. quod dum fit, persecutio Spirituum patienter sustinenda: & ferendum, quod emendari non potest. & ex necessitate facienda virtus.

CAP. LXXXI.

Communis quaedam ratio, qua à persequentium damnatorum Spirituum molestia, tam probi, quam improbi liberantur.

Reter bipartitam iam, duobus praecedentibus capitibus, explicatam rationem, qua improbitatem Spirituum declinant tam mali, qui in peccati vindictam. Illam sustinent; quam pii, qui ob virtutis exercitium, alia quaedam

datur, quæ utrisque ex æquo feruit. cuius licet vires tantæ non sint, quantæ priorum; hic tamen quid possit, explicandum est.

Tribus videtur illa modis constare. Vnus à loco petitur. alter ab hominum societate. tertius à lumine. Certa quædam sunt loca (templa puto) quibus si, qui persequentes sustinent Spiritus, inueniantur, ut plurimum sunt tuti: Sunt ut plurimum tuti, si soli non agant, sed societate gaudeant aliorum. Denique si tenebras fugiant, & in luce versentur.

Quod dicimus, eorum confessione didicimus, qui molestantes Spiritus sunt passi. Hi requiem se in locis Deo consecratis; in hominum societate; & clara luce habuisse, non semel professi sunt. Sed nec horum nobis testimonio destitutis; rationes desunt atque argumenta.

Declinant hi Spiritus templa, quia morum & omnis pietatis sunt scholæ, quia Imaginibus; atq; Reliquiis instructa sunt: quia Christi venerabile corpus, sub speciebus panis continent: denique quia per consecrationem ab Episcopo factam omnis ipsis aditus ad illa est præclusus.

Et multitudinem declinant. ferè tentant & molesti sunt solitariis. plurima pro hac re sunt exempla. Clarissima verò duo; Eux, primæ omnium parentis: atque Christi saluatoris: quorum hunc in deserto, illa in paradiso aggressi. Vtrumque cum solus ageret.

Fugiunt quoque lucem. quid mirum? principes sunt tenebrarum à Deo, qui lucem inhabitat inaccessibilem, longè recesserunt. g. utent operibus tenebrarum ad exteriores inferni tenebras destinati.

Veruntamen, ut diximus, non tantæ vires harum machinarum, quantæ illarum, quarum superius mentionem fecimus. duobus modis hæ ab illis differre videntur. primò, quod ad tempus tantum libertatem à molestia tribuant. deinde, quod non ita, ut prioris illæ sint certæ.

In prioribus hoc propositum; ut Spiritibus accessus prohibitus sit, atque ab omni molestia liberi sint viuentes. In his neque hoc est propositum; neq; si propositum esset; aut sperare, aut expectare possunt viuentes.

Fallunt quoque posteriores hi modi. Sunt Spiritus quidam, qui etiam in luce meridiana sunt molesti. Sunt qui nec quantumvis magnam hominum verentur multitudinem. Sunt qui templis vix absinent. Exempla omnium aliàs dedimus.

Finis Tertia partis de Infestis Locis.

84-3.

DISPV-